

Quốc hận 30-4-1975 * 30-4-2016 * Năm thứ 41
Lịch sử

Giờ phút cuối cùng của một đơn vị Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tại Sài Gòn

Chi Lan

Không bao giờ chúng ta có thể ngờ được có ngày 30/04/1975 và không bao giờ, trước đó, chúng ta nghĩ rằng ngày 30/04/1975 chính là ngày vành khăn tang phủ lên đầu Bà Mẹ Việt Nam.

Đơn vị chúng tôi đang đùa giỡn với địch quân tại vùng ngoại ô Sài Gòn, khu xa lộ Đại Hàn nối liền từ ngã tư Quân Vận (Trung tâm Huấn luyện Quang Trung) đến xa cảng Phú Lâm. Được lệnh nguyên Tiểu Đoàn phải về phòng thủ dọc theo Quốc lộ 1 từ ngã tư Quân Vận đến ngã ba Bà Quẹo trong đêm 27/4/1975.

Thưa quý vị độc giả vì vài lý do riêng mà lý do chính vẫn là anh em đồng ngũ của chúng tôi, một số đồng vẫn còn trong vòng kềm tỏa của bọn cộng sản khát máu, vậy những tên tuổi trong cốt truyện này chỉ là tên giả cũng như tên của đơn vị chúng tôi xin được tạm quên, trong câu chuyện đầy đau thương thống khổ, cười ra, mà nước mắt lại là máu huyết của chúng tôi, vì chúng tôi tan hàng trong lúc địch quân đang bạt vĩa kinh hồn không hiểu chúng tôi đang ở đâu, không hiểu chúng tôi còn hay rã, nên bước chân vào Sài Gòn mà vẫn còn run rẩy. Nếu không được bọn ăn cơm Quốc gia thờ ma cộng sản chỉ lối đưa đường thì chúng cũng chưa có hoàn hồn khi bước chân vào Dinh Độc Lập.

Và sau đó nhân loại đâu có ngờ được những sự dã man, tắm máu khô, khủng khiếp đang bao trùm lên dân tộc tôi, những đơn vị Mũ Đỏ, những đứa con chỉ biết sống chết cho vinh quang của đất nước, chết để bảo vệ Quê hương “Quê Mẹ Việt Nam” đành phải gạt nước mắt tan hàng trong ngõ ngàng, trong đau đớn tột cùng, trong tiếng cười khan pha lẫn máu bạn bè, đồng đội.

Với 15 Tiểu đoàn tác chiến (chắc có người lấy làm lạ): Vâng đúng như vậy, 15 Tiểu đoàn tác chiến, 4 Tiểu đoàn pháo binh, 4 Đại đội Trinh sát, 15 Đại đội đa năng với kỹ thuật cao độ,

tác phong đứng đắn, lúc nào cũng hiên ngang đũa giõn với tử thần, và châm ngôn “Thân dân, bảo vệ dân và giúp đỡ dân” được chúng tôi ghi khắc trong tâm hòa khẩu hiệu “CỐ GẮNG” để hoàn thành mọi vấn đề khó khăn trầm trọng.

Chúng tôi không sao quên được những cánh tay gầy guộc của bà mẹ Trị-Thiên đã ôm chúng tôi run run dâng lễ vì sung sướng khi thấy chúng tôi trở lại Trị-Thiên năm 1972. Các bà mẹ, các em gái đón chúng tôi tại đầu đường, không do chính quyền tổ chức mà do tình cảm của con người đối với con người: của các bà mẹ, của các em gái đón những đứa con yêu, những người anh can trường mang thân mình để bảo vệ đồng bào, quê hương đọa đày. Ôi những em bé Huế dưới làn mưa đạn của quân thù đã đem đến cho chúng tôi những nắm cơm sậy trong biển cỏ Mậu Thân. Những vòng hoa chiến thắng của nữ sinh Quảng Ngãi đã chào mừng cho chúng tôi trong dịp Xuân 1966 sau Liên Kết 81, miền Trung đậm đà, miền Nam thương yêu, ở bất cứ chiến trường nào chúng tôi cũng tôn trọng kỷ luật của Quân đội và kỷ luật sắt thép của Binh chủng là phải tôn trọng dân được dân mến, dân thương thì chiến thắng quân thù chỉ còn là bước chân nhẹ nhàng để đón nhận vinh quang. Tại những vùng tiền tuyến, đi đâu dân cũng mến, dân cũng thương đoàn quân Mũ Đỏ.

Tại chiến trường cam go Qui Nhơn, Bình Định đoàn quân ngoại quốc nào tới đó cũng khựng lại, nhưng đoàn quân Mũ Đỏ dễ dàng lấn chiếm các mật khu mà chúng tự cho là đời đời bền vững. Tại miền Đông chiến khu D, tam giác sắt trở thành những vùng quang đăng, thanh bình sau khi những cánh Thiên Thần lướt qua. Tại miền Tây Cầu Kè đến U-Minh, Đông Tháp, nơi nào ngập lụt, nơi nào khó khăn nhất, chúng tôi ít nhất cũng qua đó một lần trong vinh quang.

Vậy mà năm 1975, chúng tôi phải tan hàng, phải tù tội phải chịu đựng mọi sự trả thù thấp hèn, đốn mạt dã man mà loài người không tưởng tượng nổi. Chúng tôi không một oán hờn với những người làm đường lạc lối, nhưng nay đã thức tỉnh. Chúng tôi không một ngạo mạn với những bạn bè cùng chung chí hướng, những ân tình của dân chúng đã vun đắp chúng tôi thành một ý chí sắt đá nguyện đem tấm thân còn lại trở về quê hương.

Xin hãy đừng vợ đũa cả nắm, xin hãy dành một ý niệm tốt cho những thanh niên miền Nam Việt Nam, những người đã dâng hiến cả cuộc đời thanh xuân của mình cho Quốc gia Dân tộc, quyết không bao giờ lừa dối, man trá được. Xin hãy dùng tất cả mảnh lối thủ đoạn, dù lớn hay nhỏ, dù hời hợt hay sâu xa cho quân thù. Xin linh hồn bạn bè hãy soi sáng cho đường đi lối về của những người con yêu của đất nước, xin hãy bỏ bớt những trò múa may quay cuồng, để gôm thâm tình nghĩa gắn lại với quê hương dân tộc, xin hãy lấy tâm gan cộng tác với nhau, xin đừng dèm pha xấu xa, con đường trở về Thiên nan, vạn nan, đầy đầy những chướng ngại của quân thù. Xin đừng giúp quân thù cài thêm chướng ngại cho chiến hữu, bạn bè.

Đúng 10 giờ sáng ngày 30/04/1975, tôi nhận được lệnh rút lui, lúc đó Đại đội của tôi là tuyến đầu của Tiểu đoàn tại vùng ngã tư Quân vận đến cầu Tham Lương cách hăng dẹt Vinatexco 300 mét về hướng Hóc Môn. Cùng lúc đó đưa con đầu đàn của tôi báo cáo đoàn xe địch đang di chuyển vào phòng tuyến xin lệnh tôi. Tôi xin lệnh trên, được lệnh vắn tắt (“Tiêu diệt xong rút về Lăng Cha Cả chờ lệnh kế tiếp. Không thu chiến lợi phẩm, bảo toàn lực lượng”). Tôi cũng xin nói thêm Tiểu đoàn chúng tôi rải quân như sau: Đại đội thứ 4 của tôi từ ngã tư Quân Vận đến cầu Tham Lương, Đại đội thứ 3 khu Bình Thới đến ngã ba Bà Queo, Đại đội thứ 2 từ ngã ba Bà Queo đến ngã tư Bảy Hiền, Đại đội thứ 1 từ ngã tư Bảy Hiền đến Lăng Cha Cả và Trương Minh Ký.

Tôi cho lệnh chi tiết cho Chuẩn úy Nhiên, Trung đội Trưởng Trung đội 1 của tôi, Nhiên nhanh nhẹn trả lời “Hiểu và thi hành.”

Đoàn xe địch dẫn đầu bằng 3 chiếc PT-76 thur thả tiến vào Sài Gòn không gặp một sức kháng cự nào, qua ngã tư Quân Vận, qua Khu gia binh của Liên Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù. Tôi đưa ông nhòm theo dõi từng vết xích của Chiến xa dẫn đầu đang nghiền nát Quê hương tôi. Hai cột khói nâng bổng hai chiến xa dẫn đầu kèm theo tiếng nổ của mìn chống chiến xa, một loạt hỏa tiễn M72 phóng ra, 3 chiến xa dẫn đầu tan nát, kèm theo 10 xe vận tải chở đầy Bộ đội Bắc Việt bị lật nghiêng. Đoàn xe sau đụng nhau dòn cục gây thêm một số thương vong cho chúng. Những Cán Ngó chĩa súng bắn loạn xạ, nhưng chúng không thấy chúng tôi. Chúng tôi rút về tới ngã ba Bà Queo, một giờ vất vả và vô sự. Đúng lúc đó địch quân cũng đã hoàn hồn và tiếp tục di chuyển, lần này chúng thận trọng di chuyển thật chậm, vừa đi vừa bắn những chỗ chúng khả nghi. Đơn vị chúng tôi tiếp tục di chuyển về ngã tư Bảy Hiền.

Một số phóng viên ngoại quốc bu lấy tôi hỏi đủ chuyện. Lúc đầu tôi trả lời bằng tiếng của họ “Tôi không biết”, nhưng sau đó một phóng viên ngoại quốc hỏi tôi bằng tiếng Việt:

- Anh thuộc đơn vị nào?
- Nhảy Dù
- Tôi muốn hỏi anh thuộc Tiểu Đoàn nào?
- Anh cứ biết một Tiểu Đoàn Nhảy Dù đủ rồi.

Thấy tôi không muốn trả lời họ không hỏi nữa. Họ thi nhau chụp hình đơn vị đang rút của tôi rồi bỏ đi về hướng tiền quân.

Nhảy Dù! Không hiểu ai đặt ra cái luật khắc khe, “Không được tự ý trả lời phóng viên dù là tên của mình”. Quý vị thấy những đơn vị bạn có những tên thật đẹp như Cọp Vàng, Hắc Báo, Kinh Ngư... Nhưng Nhảy Dù có những tên vô cùng đẹp như: Con Gà tử mị, Sư Tử mắc nước, Con Cù lằn, v.v. Còn tên các Tiểu Đoàn Trưởng như: Trưởng áp, Xã trưởng, Bồi bàn, Cao bồi, v.v. Đại Đội Trưởng: T... sốt rét, N. Lai H... ghê, v.v. Có một Đại Đội

Trường may mắn hơn có cái tên đẹp Út Bạch Lan. Thường những tên như vậy cấp dưới biết nhưng không ai dám gọi cả.

Mặc dầu địch quân tiến thật chậm, và thận trọng nhưng chúng tôi nhất định không tha, nếu chúng nắm vững tình hình tiến chậm hai giờ nữa để đơn vị chúng tôi rút lui xong, thì chắc chắn chúng sẽ vào Dinh Độc Lập như vào chỗ không người. Khi tới gần Vinatexco, 2 Thiết giáp đi đầu bắn xả vào những “Lô cốt” trong phi trường, nhưng các lô cốt này đã bỏ trống, đơn vị phòng thủ phi trường đã bỏ ngõ từ lúc trưa ngày 29/04/75. Các loại súng trên thiết giáp thi nhau nhả đạn vào những chỗ chúng nghi ngờ. Chúng đâu có ngờ một pháo đội ngụy trang kín đáo tại vị trí vắng lai của TĐ1PB đang sẵn sàng tiêu diệt chúng, 4 viên đạn chống chiến xa ra khỏi nòng súng 105ly các pháo thủ đây kinh nghiệm chiến trường rang muối thêm 2 con Cua sắt và 2 vận tải. Lần này chúng có kinh nghiệm, chúng không bị dồn cục, nên không bị tổn thất thêm, nhưng đau cho chúng là chúng không biết từ đâu để bắn lại trả thù. Xong nhiệm vụ các pháo thủ Mũ Đỏ cũng rút lui sau khi phá hủy súng.

Đối với chúng tôi, đánh giặc phải tiêu diệt chúng xong, chiếm mục tiêu, thu chiến lợi phẩm thì đơn vị mới có tổn thất, còn diễn trò như hôm nay, gây cho chúng tổn thất rồi mình chạy làng, thì không bao giờ anh em chúng tôi phải hy sinh. Nhưng trò đùa này của chúng tôi cũng làm chúng điên đầu nhưc óc, mỗi lần như vậy, chúng lại phải điều quân lại, tổ chức lại đội hình thật lâu chúng mới dám dè dặt tiến quân tiếp. Chúng bắn tứ tung, mất tinh thần thấy rõ, chính vì vậy mà những đơn vị của chúng ta trước đây mỗi khi đi hành quân bảo vệ đồng bào, nếu không cẩn thận dễ bị tổn thất, vì địch không đương đầu chống lại, chúng vừa đánh vừa rút, hoặc phải đương đầu với ta là vì chúng không còn ngõ để chạy nữa. Nhất là những vùng rừng núi rộng rãi chỗ cho chúng chạy thì: Kỹ thuật tác chiến yếu, tinh thần suy sụp là đơn vị hành quân rất dễ bị nướng lăm.

Từ ngã 3 Bà Queo dân chúng còn lại, hồi hải chạy dọc theo đường hướng về phía Sài Gòn, sự sợ hãi, hốt hoảng lộ ra trên nét mặt, không còn một nụ cười trên môi các thiếu nữ, không còn tiếng nô đùa trên miệng các em bé vui tươi. Nhìn những khuôn mặt ngây thơ đầy u uất, lòng tôi se lại trong đón đau nát da, đứt ruột. Đồng bào tôi đây, đang cần sự che chở của Quân đội, của chúng tôi, nhưng chúng tôi lại “Khiếp nhược” rút lui! Không thể được, việc trước mắt như cứu lửa, phải bảo vệ đồng bào như một phản ứng tự nhiên. Có bao giờ chúng tôi phải rút lui cay đắng như thế này đâu? Có bao giờ đồng bào nhìn chúng tôi xong lặng lẽ chạy tiếp đâu? Bây giờ giặc đã đến ngõ cụt của Thủ Đô. Những giọt mồ hôi quái ác làm mắt tôi cay cứng lấy tay áo quệt mồ hôi; mặc dù chưa rõ tình hình chung, nhưng tôi biết đây là trận chiến cuối cùng để dân tộc này, quê hương này sẽ đi vào con đường u tối miên man, không một ánh sáng cuối đường hầm.

Chúng tôi cố tình trì hoãn rút lui để đồng bào chúng tôi đi được một khoảng cách xa an toàn, tôi cho lệnh rút lui tiếp tục, đưa con đầu của tôi, trước cổng Hoàng Hoa Thám chậm chạp di chuyển về phía sau đồng bào. Tôi đang từ Trung đội 4 trước Hội đồng xã Tân Sơn Hòa lướt qua Trung đội 3, những anh em chiến hữu của tôi đã xả thân tại khắp các chiến trường đất nước, từng làm quân thù bạt vía kinh hồn từ trận nhỏ đến trận lớn. Tôi nhìn vào

tận mắt của từng người như cầu vồng tha thứ cho tôi, “Vì đã cho lệnh họ rút lui trước quân thù”; nhưng những ánh mắt nhìn tôi như oán hờn, như trách móc. Tôi cúi mặt tránh những ánh mắt thân thương, lầm lũi bước đi trên đường Lê Văn Duyệt quen thuộc, trước cổng trại Thạch Văn Thịnh (TĐ2 Nhảy Dù) con đường rộng thênh thang, không còn bóng người dân di chuyển, chỉ còn lại chúng tôi và một số phóng viên ngoại quốc. Tới cổng Hoàng Hoa Thám tự nhiên chân tôi chùn lại, tưởng như một khối chì nặng nề níu chân lại.

Đứng lại trong thế nghiêm tự nhiên, cay đắng nhìn cổng trại thân yêu, cách đây 10 năm tôi vui mừng rạng rỡ bước qua để chính thức trở thành một Quân nhân Mũ Đỏ, chiếc công vô tri này nhưng ma lực của nó đã có sức hút vô cùng mạnh mẽ đối với biết bao thanh niên anh hùng ở lứa tuổi đôi mươi. Hình ảnh chiếc công hoang tàn với hàng rào concertina ngổn ngang như hoang phế lâu ngày, nhìn sâu vào trong trại, tôi thấy thấp thoáng những bạn bè, chiến hữu chúng tôi đang vội vã di chuyển trong đó. Tôi không hiểu tôi đang là một thứ người gì, nhưng tôi đang đứng sững nghiêm chỉnh trước chiếc công như đại diện cho đơn vị, đơn vị tôi tôn thờ như thánh thần trong tâm khảm. Những ngày tung hoành ngang dọc nào có mơ ước gì hơn là tiêu diệt kẻ thù để đồng bào được yên ổn làm ăn.

Tôi đưa tay chào chiếc công thân yêu, các phóng viên muốn thu hình này nhưng quá muộn, tôi lững thững bước đi như xác không hồn. Nước mắt tôi dần dứa xen lẫn mồ hôi cay đắng, cơn nấc nghẹn ngào làm tôi nghẹt thở. Giã từ Hoàng Hoa Thám, giã từ đơn vị thân yêu, đơn vị đã được chúng tôi dâng trọn cuộc đời thanh niên cho Hoàng Hoa Thám, dâng trọn cho đoàn quân Mũ Đỏ.

Bây giờ với cái thân tàn tạ, hèn nhát này, dẫn đơn vị rút lui, dù theo lệnh trên, nhưng trước sức tấn công ào ạt của địch quân vào Thủ Đô. Ôi những chiến tích nức lòng dân như: A-Châu, A-Lưới, Tân Cảnh, Quảng Ngãi, Chương Thiện, Tây Ninh, Kiến Phong, Bình Long, Kom Tum, Quảng Trị, v.v. có chăng chỉ còn là một cơn gió thoảng qua trong cơn nóng nung lửa của tâm hồn. Sự dằn vặt tột cùng của sự tháo lui. Ôi cấp Chỉ huy của tôi ơi! Ôi bạn bè của tôi ơi! Ôi những chiến hữu Mũ Đỏ kiêu hùng của tôi ơi! Chúng ta đã chạy thật hay sao đây? Đồng bào của chúng ta kia! Quê hương của chúng ta đó! Doanh trại của chúng ta đây! Hồn thiêng của bạn bè ẩn hiện đâu đây có ai cảm thông nỗi thống khổ này? Những khuôn mặt của Hiền, Được, Khiêm, Nhượng, Tổng, Hùng, Hòa và hàng ngàn các Chiến hữu Mũ Đỏ đã ra đi giận dữ nhìn tôi.

Tôi nhắm mắt bước đi theo đoàn quân chậm chạp rút lui như tử tội nặng nề bước chân lên bực thang máy chém.

Tôi cố gắng im lặng để thanh thản bước đi nhưng hình ảnh anh em bạn bè, họ là những Chiến sĩ vô danh cứ soi mói nhìn tôi như oán trách, như căm hờn. Bấy điều tâm niệm khi mới bước chân vào quân ngũ tôi vẫn còn thuộc lòng từng câu từng chữ:

*Luôn nêu cao danh dự của Quân Đội...
Phải thân dân bảo vệ dân và giúp đỡ dân.*

Nhưng giờ đây lúc này không phải một điều nào chúng tôi cũng giữ được, thế hệ sau sẽ nguyên rủa. Chúng tôi không phủ nhận, xin nhận tất cả tội lỗi nhưng phải làm gì khác hơn đây. Từ ngày bước chân vào Quân ngũ là đã sẵn sàng chấp nhận tấm Poncho gói ghém thân mình, hay vinh hạnh hơn nữa là “lá Quốc kỳ phủ lên thân”, sống chết chẳng qua là cuộc đời, quan niệm như vậy nên sự sống, sự chết đối với những người Mũ Đỏ thật cụ thể và nhiệm vụ Quân đội, nhân dân giao phó mới đáng kể, nhưng bây giờ nhiệm vụ của Quân đội giao phó là rút lui hay sao đây? Lẩn tên nào cản được bước chân chúng tôi, bom đạn nào làm chùn chân chúng tôi, quân thù nào ngang cấp số với đơn vị dám đương đầu. Thân xác chúng tôi ai mà chẳng có vết tích của chiến tranh để lại trên thân thể. Thương xót cho bạn bè, cho đồng bào, cho dân tộc không biết sẽ phải đi về đâu đây?

- Thừa Đích Thân “Ba” vừa đánh cháy thêm hai Chiến xa nữa. Tiếng của Hòa người mang máy cho tôi. (Hiện nay Hòa đang ở Úc Châu.)

- Ở đâu? Tôi hỏi vẫn tắt.

- Ngã ba Bà Queo.

Tôi vừa băng qua Đại đội 1 của đơn vị, được lệnh trực chỉ theo đường Trương Minh Giảng về hướng Sài Gòn đến ngã 3 Trương Tấn Bửu chờ lệnh. Dọc theo bên đường dân chúng ngỡ ngác nhìn chúng tôi, người chạy theo lên hướng Sài Gòn, người ngỡ ngác đứng nhìn. Tôi vừa dừng chân tại Trương Tấn Bửu, trước bốt Cảnh sát.

- “Hai” đánh cháy 1 Chiến xa và 3 xe vận tải tại ngã tư Bảy Hiền, “Ba” đã qua Lăng Cha Cả, cùng Bộ chỉ huy Tiểu Đoàn. “Một” còn nằm tại chỗ.

Tôi im lặng nghe Hòa báo cáo.

- Thừa Đích Thân, “Hai” đã qua Lăng Cha Cả.

Cùng lúc đó tôi nhận được lệnh kiểm chỗ trống trải để tập hợp cả Tiểu Đoàn. Trung đội 4 của Hạnh cho biết có sân trường Đại Học Vạn Hạnh có thể tập hợp được. Năm phút sau Hạnh báo cáo có một xe Jeep mang Huy hiệu Biệt Động Quân, nhưng do bọn mang băng đở bên tay trái lái. Tôi cho lệnh chặn xe đó lại khai thác tin tức.

Trung đội 4 báo cáo xe đó là của một Trung tá BĐQ nhà gần đó bị bọn mang băng đở (sau này đồng bào gọi là bọn 30-4) cướp xử dụng, trên xe có 6 tên đa số là Sinh viên của Đại học Vạn Hạnh. Chúng xử dụng súng của Nhân dân tự vệ.

Đồng bào thấy chúng tôi mồ hôi nhễ nhãi, người tiếp té nước đá lạnh, người mang ra bình trà, có người mang cả đồ ăn. Lúc đó mặc dầu khát dữ dội nhưng cảm ly nước lạnh, không sao tôi có thể nuốt trôi được; tôi đang cảm tức bọn băng đở, bọn đê tiện phản bội. Ý tưởng

thịt bợn chúng lẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng tôi nghĩ sau này có thể bị xuyên tạc và dân chúng sẽ hiểu lầm đơn vị, hiểu lầm Binh chủng. Một điều chúng tôi tối kỵ, làm gì cũng được, nhưng nếu danh dự Binh chủng bị xúc phạm, dù có chiến thắng hay lợi lộc mấy đi chăng nữa, chúng tôi cũng phải suy xét lại. Tôi nhớ Tết Mậu Thân, đơn vị chúng tôi trên đường về giải cứu cố đô Huế, Tiểu Đoàn của tôi bị Tiểu đoàn VC bố trí trên Cỏ Thành Huế chặn lại; trong khi chúng tôi ở dưới thấp lại còn vướng một dây lạch sâu trồng sen chung quanh Cỏ Thành này.

Thành cao không thể leo lên dễ dàng, khó khăn không thể nào vượt qua, nhưng vị Chỉ huy của chúng tôi cầm chiếc “nón đỏ” và nói: “Đây là lần đầu tiên nón đỏ này bị ô nhục.” Đơn vị nghe thấy máu nóng bùng bùng ai cũng tưởng như mình thêm cánh, thêm sức. Không đầy 30 phút sau sức lực huyền bí dũng mãnh của tinh thần bảo vệ danh dự đơn vị bùng lên, những Thiên Thần sát cộng đã hiên ngang bay qua từng chốt của địch diệt trọn phòng tuyến chính để vào Thành nội Huế. Chính nhờ vậy chúng tôi tiếp cứu được Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn 1BB trong trại Mang Cá, Huế.

Cùng lúc đó Hòa báo cáo “1 vừa đánh cháy một chiến xa tại Lăng Cha Cả và 2 xe vận tải”. Vào khu Đại học Vạn Hạnh, tôi cho lệnh đưa con thứ tư của tôi đóng chốt giữ an ninh chung quanh khu Đại học và từng đơn vị vào sân Đại học Vạn Hạnh tập hợp chờ lệnh. Tôi thấy bọn băng đảng lỗ nhố trong khuôn viên ĐHVH, chúng có vũ khí nhưng không một tên nào dám nhố nhăng, vì sau chúng có anh em của tôi kèm súng sẵn sàng hỏi tội chúng. Ý tưởng phải thanh toán hết bọn này lại hiện ra trong trí. Nhưng vị anh cả của chúng tôi im lặng, lầm lì quan sát, tôi thấy môi anh mím chặt, cặp mắt giận dữ nhìn chúng nhưng chưa một phản ứng, thì một tên mặc áo tu hành Phật Giáo tay cầm loa đưa ngang miệng đồng dục trong câu nói điên rồ: “Đất nước đã Thống nhất, yêu cầu các anh em Nhảy Dù hãy buông súng trở về với Cách mạng, cách mạng sẽ khoan hồng cho anh em”.

Phản ứng tự nhiên, tôi rút súng chĩa về phía hắn, hắn thụt lùi vào trong hành lang, và hàng trăm cây súng sẵn sàng nhắm đạn. Nhìn lên những anh em trên cao ốc, tôi thấy anh em đều chĩa súng sẵn sàng chờ lệnh. Tôi biết rằng nếu tôi siết cò súng là súng nổ rền trời ngay lập tức, để đưa bọn cộng con về với thiên đường cộng sản. Nhưng thấy chúng cụp đuôi khiếp vía chạy trốn tôi cho súng vào bao, thầm nghĩ may mắn cho chúng gặp tôi, chứ gặp đơn vị khác thì hẳn là ĐHVH này chắc chắn phải trở thành ĐH “Bất Hạnh” ngay lập tức...

Anh cả của chúng tôi im lặng, đứng sững như trời trồng, sau đó anh cho lệnh Đại đội 1 tìm bãi đất trống trải để tập hợp Tiểu Đoàn, và cả đơn vị rút ra khỏi khu ĐHVH. Đơn vị tôi là đơn vị sau cùng ra khỏi khu Vô hạnh này. Tôi không thể hiểu nổi ngay tại nơi huấn luyện đào tạo ra lớp người Tổ Quốc mong cho mai sau lại có đuôi chồn đỏ như thế này hay sao? Thua địch quân không đau, buông súng không tủi bằng phải thua ngay những người mình hằng quý mến. Người tình lang mất người yêu chắc cũng chỉ đau đớn thấm thía như chúng tôi lúc này.

Quê Hương ơi! Tổ Quốc ơi! Đồng bào ơi! Lỗi tại ai đây? Tại chúng tôi hèn nhát? Tại chỉ huy tôi? Tại vận nước suy đồi? Hay nó đã ruồng ra từ bên trong...! Chúng tôi chỉ còn là cái vỏ mỏng bên ngoài làm sao chống đỡ nổi đây? Đại đội tôi đi sau cùng và vừa ra khỏi khu phản bội được 3 Trung đội, Trung đội sau cùng và tôi rút ra khỏi khu Vô Hạnh mà phải đi giạt lùi như trong vùng địch, cẩn tắc biết đâu chúng giở trò cắn trộm. Tâm hồn tôi chùng xuống xen lẫn cơn giận vô bờ. Bọn chồn đồ lại lộ đầu ra, tôi định cho đơn vị khai hỏa, vì cơn giận trong tôi lại bùng lên, nhưng cùng lúc đó danh dự của đơn vị trỗi lên lấn át, tôi cho súng vào bao cho lệnh đơn vị tiếp tục rút lui ra vùng tập trung mới.

May cho bọn chúng nếu không nghĩ đến danh dự có thể sẽ bị hiểu lầm, bị nguyên rủa thì chắc chắn chúng phải đền tội. Nếu không thì tôi, phải chính tôi, vì căm hận chắc chắn không thù hằn, nhưng vì uất ức trước sự phản bội phũ phàng, một phút không kiềm hãm được sự nóng giận, tôi chỉ cần nhẹ nhàng vẫy tay thôi bọn chúng sẽ phải theo Cáo Hồ của chúng. Ôi danh dự của đơn vị sao cao siêu quá, sao dũng mãnh quá, chế ngự được tất cả. Tôi không hiểu bọn chúng có biết rằng chúng vừa thoát chết hay không? Chúng có hiểu rằng nếu danh dự của đơn vị không chế ngự được chúng tôi thì hậu quả sẽ đến với chúng như thế nào?! Những dòng chữ này chắc chắn sẽ được một hay nhiều tên trong bọn chúng tại chôn Vô Hạnh hôm đó đọc được, để chúng hiểu rằng hôm đó không may súng nổ: Chính là vì chúng đã không khôn ngoan, đã phản bội trắng trợn, đã ngoại tình đê tiện hèn hạ trước mặt người yêu thương quý mến mình.

Bước ra khỏi khu đê hèn, hai Trung đội Trưởng của tôi có ý trách móc tại sao tôi không giết bọn chúng. Tôi im lặng, tôi muốn anh em giải bày để vơi đi niềm uất ức của những anh em đang bị phản bội trắng trợn đê hèn. Bọn vô lương tâm đó ngày nay không hiểu chúng có còn được như Trịnh Công Sơn hay đang lẩn mò trong những trại giam cầm cho đáng đời bọn xảo trá gian manh.

Vùng tập hợp mới của chúng tôi ngay tại ngã tư Yên Đỗ và Trương Minh Giảng. Chúng tôi vừa vào hàng ngũ, đơn vị nghiêm chỉnh trình diện anh cả của đơn vị.

Huynh Trưởng của đơn vị gương mặt thều nhão nói trong nghẹn ngào. Tôi có cảm tưởng như tiếng nói của anh bị đứt đoạn nhiều lần vì tiếng nấc đau thương: “Tôi xin chào tạm biệt các anh em. Xin báo cho các anh em biết chúng ta đã nhận được lệnh buông súng đầu hàng từ cấp chỉ huy tối cao của chúng ta. Cấp chỉ huy trực tiếp của chúng ta hoàn toàn mất 1/1 từ ngày hôm qua. Nhưng chúng ta không thể đầu hàng chúng được, vì danh dự của đơn vị tôi điều động anh em đến đây để bảo với anh em một lệnh cuối cùng: Chúng ta chào tạm biệt nhau tại đây ai về nhà nấy; tất cả Quân trang, Quân dụng tùy anh em định liệu; quyền Chỉ huy của tôi đến đây đã chấm dứt.”

Cả đơn vị im lặng không một tiếng xì xào bàn tán.

Chúng tôi lặng người trong ngõ ngàng tội độ, những lời lẽ thiếu mạch lạc của vị huynh trưởng phát ra từ xúc động. Tiếng nói của anh chấm dứt sau 5 phút đơn vị vẫn đứng im, từ

trên xuống dưới không ai muốn xa nhau, không ai muốn tan hàng. Cái im lặng xa vắng, cái im lặng khủng khiếp. Tôi cũng đã biết giờ phút này phải đến, nhưng không ngờ nó đến trong bề bồng thế này! Nhìn hàng quân oai hùng, súng đạn còn đủ dùng, mặt mũi âu sầu. Cặp mắt mọi người đỏ hoe, tất cả đều gục mặt như mặc niệm bạn bè, mặc niệm đơn vị. Con đầu đón ê chề xâm chiếm dần dần như làn hơi thổi vào chiếc bong bóng tới độ không chịu được phải phát nổ. Sự phản bội từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài như cơn lốc bạt ngàn tạt vào mặt chúng tôi, cả hàng quân đang im lặng; vị huynh trưởng vẫn còn đứng đó, anh đang cúi mặt chận cơn đau đại nạn.

Tôi biết hàng ngày anh ăn nói rất văn hoa, nhưng hôm nay làm sao lời anh cộc lốc. Anh còn muốn nói nhiều, có lẽ anh còn muốn nói thật to, gào thét thật lớn, để một lần, một lần thôi rồi không bao giờ được tâm sự nữa. Thành linh Trâm một Trung đội Trưởng của tôi, nước mắt dàn dụa nhảy ra ngoài hàng quân. Trâm dơ cao trái lựu đạn quát to: “Xin các vị huynh trưởng kính mến của tôi hãy ra về. Các anh em của tôi hãy tan hàng, để một mình Trâm ở lại thôi. Tôi đã thề không đội trời chung với bọn vô thần, chúng vào đây thì tôi phải đi.” Trâm vừa nói xong khoảng 10 anh em vừa bước tới chỗ Trâm vừa nói: “Đề tụi tao (tụi em) chơi chung với. Chúng ta không đầu hàng và cũng không tan hàng. Nhảy Dù chỉ có tiền không có lùi.”

Hoàng Đại đội Trưởng đại đội thứ nhất la lớn:

- Đề tao chơi chung với tụi bay.

Vị huynh trưởng cũng chạy lại chỗ Trâm. Tiếng Trâm sang sảng nhưng nghẹn ngào đứt quãng:

- Không được Địch Thân còn nhiều việc phải lo, còn nhiều việc phải làm, nhất là gia đình của Địch Thân.

- Ai cũng có gia đình tao chỉ biết có Gia Đình Mũ Đỏ, Gia Đình của Mũ Đỏ là gia đình của chính tao.

Một số anh em khác từ từ rời bỏ hàng ngũ, súng đạn, Quân phục vút ngổn ngang. Nhất là những anh em lớn tuổi, từ từ rời bỏ bãi tập họp mỗi người một phương, tôi không biết họ có mang theo vũ khí hay không, hay bỏ lại những gì? Còn lại từng tốp một ôm nhau nói chuyện. Tôi không biết họ đang nói gì nhưng nhìn khuôn mặt ai ai cũng chứa đựng đầy uất hận hiện rõ ràng trên khóe mắt đỏ ngầu rục rủa. Trên bãi súng đạn, ba lô, nón sắt nằm ngổn ngang và trải dọc theo bốn hướng ngã tư. Con phố hiền hòa của Đô thành nay lại chứng kiến cảnh tan hàng của một đơn vị. Tôi chắc rằng đây là một đơn vị lớn nhất và là đơn vị sau cùng của Biệt Khu Thủ Đô già từ vũ khí, đi theo mệnh lệnh của dân tộc. Đơn vị đã tan hàng có trật tự và kỷ luật của đơn vị thực sự bãi bỏ sau tiếng nói nghẹn ngào của một Huynh trưởng đơn vị. Tôi quyết định phải khuyên Trâm và anh em chúng tôi đang bu lại quanh

Trâm. Tôi linh cảm thấy, chậm trễ sẽ xảy ra hậu quả không lường được. Tôi chen vào đám đông và la lớn:

- Chúng ta đàng nào cũng chết, nhưng phải chết cho xứng đáng mới được. Chúng ta hãy 1/1 với nhau trở về Long Khánh. Lâm Đồng rồi cùng chiến đấu. Trâm đưa trái lựu đạn cho anh.

Trâm đưa trái lựu đạn cho tôi sau một hồi giằng co. Chúng tôi cùng thỏa thuận hãy tan hàng rồi kiếm kế sau. Bất chợt hai tiếng lựu đạn nổ chát chúa ở gần bức tường cuối bãi. Chúng tôi chạy vội lại quan sát. Tổng cộng 11 anh em đã ôm nhau từ giã, mắt người nào cũng mở như gửi lại những thông điệp bất khuất, không đội trời chung với cộng sản. Trong số 11 anh em cấp bậc lớn nhất là Thiếu úy Trung đội Trưởng, người cấp bậc nhỏ nhất là Binh nhì khinh binh. Không có thì giờ cùng địa điểm để chôn cất họ, chúng tôi chỉ còn biết sắp xếp họ nằm ngay ngắn, cùng nhau nghiêm chỉnh chào họ. Anh em đã tự chọn con đường vinh quang cho mình, tôi thắm khấn nguyện trước mặt anh em: “Chúng tôi cần phải sống, vì chắc chắn chúng tôi vẫn còn phải tranh đấu với bọn quỷ hại nước hại dân”.

Sau này tôi được tin Trâm về Bảo Lộc hoạt động nhưng bị nội phản, bị xử tử tại đó. Hoàng về Xuân Lộc hoạt động cũng bị tử thương, còn tôi lưu lạc khắp nơi, nhất quyết không trình diện bọn chúng, tôi vượt biên bằng đường bộ qua Khe Sanh, Lao Bảo, Hạ Lào. Hỡi các bạn trong Gia Đình Mũ Đỏ Việt Nam; Thưa các bạn Quân Nhân QLVNCH; Bạn bè chúng ta đã chết, một số đang bị đày đọa cực hình, Quê hương chúng ta còn trong tay bọn quỷ đỏ. Xin các bạn đừng vì xe hơi, nhà cao cửa rộng, ham chơi phù phiếm, mà quên đi những người thân yêu, những Vong Hồn bạn bè đã khuất, những cô nhi tử sĩ đang đón chờ từng giờ từng phút, mong mỗi bước chân nhịp nhàng của quý bạn tiến về Quê hương. Hỡi các bạn thanh niên, lịch sử 4000 năm văn hiến không lúc nào, không thời đại nào dân tộc chúng ta khiếp vía trước móng vuốt tàn ác của quân thù, không khi nào thanh niên Việt Nam lại dè hèn, quên đi gông cùm đồ dã man đang siết chặt dân tộc ta. Xin hãy cùng nhau bước lên tiến tới và đừng bao giờ quên bọn quỷ đỏ đang lẩn khuất đâu đây đang ra sức ngăn cản bước chân oanh liệt của chúng ta.

Nghiêm ơi, Trâm ơi, Hoàng ơi, linh hồn các bạn có linh thiêng hãy soi sáng bước chân chúng tôi, máu của các bạn đã chảy, thân xác của các bạn đã nằm xuống, nhưng tấm gương can đảm của các bạn sẽ còn mãi mãi. Trận chiến vừa qua chúng ta tạm lùi, tạm thua giặc. Nhưng chúng ta không đầu hàng giặc, đơn vị chúng ta không buông súng để qui hàng giặc. Tinh thần chúng ta còn đó, chúng ta bỏ nước ra đi bằng áp lực của ma quỷ. Xin hãy hứa cùng nhau “Chúng Ta Sẽ Trở Về.”

Chi Lan “Viết theo Hùng”

Nguồn: Internet E-mail by MD Huỳnh Lương Thọ, BÊTCĐT/SĐND, QLVNCH chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, April 8, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*